

Моята среща с Левски

Няма човек, който да не знае Апостола! Васил Иванов Кунчев, който бе сравнен с лъв. Будната личност, решила да направи немислимото и да създаде революционни комитети из цялата родна страна. Дяконът, нарамил на себе си целия народ, прескачаш трапа на робството. Сражаващият се с хорските страхове и надвиващ техните проблеми, загърбвайки своите собствени. Безстрашният и Храбрият. Скритият от прожекторите артист, приел сигурно най-много и впечатляващи роли от всички съществували някога. Този, който избра победата за народа, а смъртта само за себе си. Личността, запазила хладнокръвие и в най-трудните ситуации, само за да не обезкуражи и даде пример на последователите си. Той успява да възвърне българската вяра и сила, и да запали хората като ги обедини към една обща цел. За него е свидно всичко що е родено в България. За Васил тя никога не е спирала да съществува, защото винаги е присъствала в неговото сърце. Копнежите на неговата душа, като буйни води са залели всички покрай него и са завладели и тях. В очите му българското възкръсваше. Неговите думи и сериозност по отношение на свободата, докосват много хора и променят техните възгледи за бъдещето, вдъхвайки им надежда. Загърбвайки собственото си щастие и бъдеще, той се бори за общото благо. Негови братя и сестри, майка и баща стават всички разчитащи на него, и подкрепящи революционното дело, българи. Вярата в Бог го дарява с несломимост и го насърчава да не се отказва, защото не е сам. Това е той - Левски! Но какво е останало от него сега, когато вече го няма?

Хората говорят, че от смъртта на Апостола до наши дни не се е съхранило почти нищо от неговите ценности. Единственото, което е смятано за запазено и спечелено чрез неговото дело е нашата свободна държава. Ние не трябва да се заблуждаваме, че войната е приключила. Свободата и сега е под въпрос, но едно е сигурно, че Левски не е загинал! Той би могъл да възкръсне във всеки един от нас, стига само любовта ни към страната да е силна, както е била някога неговата. Борбите ни с неправдата продължават и днес, и можем да кажем, че сега не са много по-различни от тези преди години. Разочаровашо, но живота в двадесет и първи век не е идеален. Въпреки високият технологичен напредък в човечеството, целящ да ни улесни максимално и да сме по-безгрижни, се постига обратен ефект и ние се превръщаме в по-безотговорни и дори ограничени. Граници се поставят навече на нашите чувства и мисли, чрез общоприетите стереотипи на модерния човек. Човешкото често остава на заден план, а идеята на Апостола за обединение между хората ни изглежда вече забравена. Но нима Дяконът се е жертвал и е живял напразно?

Съвременните обикновени българи почти не се различават от своите предци, които са пребивавали в много по-трудни времена. Те са също толкова плахи и несигурни в своето бъдеще. И все пак не са малко будните хора, като гледат на проблемите си отвисоко и се целят към по-висши и духовни успехи. В тях има частица от Апостола, която гори и разгаря жарта в сърцата на заобикалящите ги. И макар идеала за свобода сега да се е променил и да е приел малко по-различен смисъл, тя все още е търсена, все още е желана. Копнежът по родното се е запазил. Народът се бунтува срещу несправедливостта точно както едно време Левски го е правил заедно със своите подръжници. Вдъхновяващо е как можеш да откриеш образа му в почти всеки - от възрастен до дете. Аз самата мога да го видя понякога в решенията, които вземам, в смелостта на действията ми. Често, вървейки по училищните коридори, когато се размина с някой учител или ученик мога да усетя нагласата и желанието им – дали са апатично настроени или са готови да дадат или да научат нещо ново, интересно. Самият Васил на младини не е бил безразличен към ученето, а напротив бил е силно заинтересован и се е възползвал от всяка възможност да се образова. Затова всеки проявил инициативата да изучава българското славно минало и да учи българският език, може да се причисли към съмишлениците на Апостола. Мога съвсем спокойно да заявя, че Левски е и в моето семейство. Той е в моите родители и техните предци - винаги толкова жертвоготовни, насърчаващи и привдигащи духа. Неговият образ е съвсем ясен - във великодушието на млади и стари по цяла България, игнориращи собствените си несгоди в името на народа.

Смело мога да кажа, че моята среща с Апостола е всеки един ден. И днес в България живеят различни хора, с различни съдби..., но обединени от една и съща любов. Това е, което ни крепи като нация, което ни дава сили да останем тук, и да не избягаме извън граници – защото делото на Апостола се простира през вековете и до днес, и до нас!

Докато България съществува и той ще живее в нашите сърца!

Христина Стоянова – 12. Б клас